

Arne Trondrud
3630 Rødberg

Politimester Christine Fossen
Sør-Øst politidistrikt
Postboks 2073
3103 Tønsberg

Rødberg, 17. februar 2016

Deres ref : 2009/00250-xx 228.1

Korrupsjonen i Nore og Uvdal

1. INNLEDNING

I en periode på mer enn 20 år har jeg opplevd, og blitt direkte utsatt for korrupsjonen i Nore og Uvdal. De involverte – de som har utnyttet systemene og misbrukt sine stillinger – har hatt sitt virke i kommunen, i den lokale tingrett, i det lokale bonde- og småbrukarlaget, på lensmannskontoret og i forliksrådet. Sammen – og gjennom sine stillinger – har disse personene kunnet styre det lokale samfunnsliv på siden av loven, og uten innblanding eller korrigerende fra noen. De involverte passer på hverandre og sørger for at korrupsjonen kan fortsette. Ikke uventet har korrupsjon påført meg, min virksomhet og min familie store belastninger.

Uavhengig av hvilken offentlig institusjon jeg har henvendt meg til, har det vært komplett umulig å nå igjennom med en ærlig og redelig prosess. Faktum og juss blir dekket over eller i beste fall bagatellisert. Avgjørelser – enten de er tatt i kommunen, hos politiet eller i den lokale domstolen – fremstår som fullstendig absurde, et sikkert kjennetegn på korrupsjon. Som følge av de beskyttelsesmekanismer som er i sving for å sikre at korrupsjonen ikke avdekkes og kan fortsette, har også høyere instanser latt seg involvere (så som lagmannsretten, fylkesmannen, og politimesteren). Jeg kommer straks tilbake til dette.

Lundteigen: – Korrupsjon er langt mer utbredt i norske kommuner enn hva vi tror

Per Olav Lundteigen uttalte til NRK Buskerud 25. januar 2016 at korrupsjonssaken i Drammen kommune bare er toppen av isfjellet, og at korrupsjon er langt mer utbredt i norske kommuner enn hva vi tror. Han mener videre at norske politikere må slutte å være naive og iverksette tiltak for å tette igjen hull i forvaltningen som muliggjør korrupsjon. Lundteigen kjenner åpenbart i detalj til de kriminelle forhold landet rundt, og har i alle tilfeller vært beskjeden i sin uttalelse.

Før jeg går videre nevner jeg at den type korrupsjon som Lundteigen mener å ha avslørt – og hvor han peker mot Drammen og kommunenorge – er så innarbeidet og ”vanlig” at det må sies å fremstå som omtrent usannsynlig at andre offentlige tjenestemenn innen politi, fylkesmann og domstolene, ikke kjenner til eller er blitt gjort kjent med de gitte lokale omstendigheter som gir signal om korrupsjon. Dette er altså ikke en sak, eller et problem, man helt tilfeldig snubler over. I de riktige kretser er korrupsjonen godt kjent, men beskyttet av en rekke systemer, og – ikke minst – av deltakernes sterke lojalitet til hverandre.

2. KORRUPSJON I NORE OG UVDAL – TRE EKSEMPLER

Jeg skal gi tre eksempler på korrupsjonen, lokalt, og konsekvensene den har hatt for meg. Det første gjelder lederen for det lokale småbrukarlaget (Svein Sporan). Det andre gjelder forholdet mellom sorenskriveren (Stein Husby) og den lokale lensmann (Arve Bjerke). Det tredje gjelder en forliksrådsavgjørelse avsagt av en person med begrenset politimyndighet og tett tilknytning både til politiet så vel som til kommunen.

2.1 Svein Sporans korrumpning av kommunen, fylket og politiet

Jeg er andelseier i Vassetvegen Sameige (tidligere, Vassetvegen Andelslag). Tidlig på 2000-tallet avdekket jeg svindel med byggingen/oppgraderingen av Vassetveien, en lokal veistrekning. Andelslaget – som Svein Sporan ledet – hadde i 2000 forfalsket egne regnskaper for å oppnå mest mulig statsstøtte til veiutbyggingen, og siden jeg var medlem av andelslaget mente andelslaget at jeg måtte betale min del av utgiftene. Jeg nektet å være med på svindelen, hvilket fikk enorme økonomiske konsekvenser for meg, hvor både kommunen, politiet og domstolene gikk sammen for å frarøve meg penger til svindelen.

Svein Sporan og hans sønn (Nils) jobbet i den tiden i Nore og Uvdal kommune, henholdsvis som kommunalteknisk sjef og prosjektsjef, og kunne dermed sikre at søknaden om statsstøtte ble penset igjennom systemet uten at noen ville oppdage svindelen. Sporanfamilien lyktes.

Tidligere økokrimtopp og advokat, Erling Grimstad, gransket saken og konkluderte med subsidiekriminalitet. Forholdet var allerede blitt anmeldt og henlagt av politibetjent Bjørn Lande i 2004. Som følge av Grimstads rapport ble saken gjenåpnet av statsadvokaten i 2006 og Lande ble igjen¹ satt til å etterforske og avhøre de anmeldte.

Etter å ha avhørt fire sentrale personer i subsidiesvindelen – hvor Lande gjennom disse avhør enda klarere ble gjort kjent med de straffbare handlinger – henla han saken idet han mente at intet straffbart forhold var bevist. Lande dekket dermed over hele svindelen. For å unngå å gjøre herværende henvendelse voluminøs, legger jeg ikke ved Grimstads rapport, men gjør heller politimesteren oppmerksom på dens eksistens og at den kan ettersendes – sammen med politiavhørene – ved behov.

Hvordan det overhodet var mulig for en politimann å henlegge et straffbart forhold som i det alt vesentlige allerede var ferdig etterforsket av den tidligere toppsjefen i ØKOKRIM, må i stor grad kunne tillegges Landes tilbøyelighet til å se igjennom fingrene mht straffbare handlinger. Politibetjent Lande er nemlig tidligere straffedømt, dette etter å ha begått økonomisk kriminalitet som lensmannsbetjent ved Bjerkreim lensmannskontor. I dommen beskrives Lande som en kriminell, løgner og bedrager, som ikke viste anger da hans kriminelle aktivitet ble oppdaget. Tvert imot forsøkte han – slik det fremgår av dommen – å lyve seg fra faktum:

"Det som først og fremst byr på tvil er tiltaltes egen adferd i etterhånd, at han overfor overordnede og SEFO løy og forsøkte å legge skjul på de riktige forhold da saken mot han kom opp og den bagatellisering av sine handlinger han også under rettens behandling har stått for. Både dette og det faktum at han søkte stillinger ved andre lensmannskontor etter han var suspendert/avskjediget fra stillingen i Bjerkreim p.g.a. straffbare forhold går i retning av at han mangler det skjønn og den innsikt som må kreves."

---

¹ I realiteten ble han satt til å dekke over de straffbare handlinger og grunnlaget for hans tidligere henleggelse.

Jeg ber politimesteren merke seg det argument dommeren her benytter mot Landes skikkethet, nemlig at han søkte seg ny stilling i politiet til tross for at han var suspendert og avskjediget pga straffbare forhold begått under aktiv polititjeneste. Dommeren oppfattet denne handling som en solid bekreftelse på at Lande ikke er i stand til å se forskjellen på rett og galt, og at dette må anses å være en bekreftelse på en permanent feil ved Lande. Sett i dette lys må en kunne stille spørsmål ved hvordan Lande da kan være i stand til å se hvorvidt *andre* har gjort noe galt, når han altså selv ikke er i stand til å se/erkjenne sine egne straffbare handlinger? Videre må en kunne stille spørsmål ved hvor lavt Landes grense for korrupsjon går? Altså; under hvilke omstendigheter vil Landes kriminelle vilje overstyre de prinsipper en god politimann skal ledes av? Det er mange spørsmål som kan stilles i tilknytning til hans etiske kompass, og svarene gir seg ved å lese dommen, samt saksdokumentene i de saker hvor han har grepet inn i mitt liv og min virksomhet. Ett viktig prinsipielt spørsmål må også reises, nemlig hvordan det overhodet var mulig å re-ansette en økokrimstraffedømt politimann, jf politiloven § 18, første ledd.

I dette alvorlige korrupsjonsbildet som man finner i Nore og Uvdal, vil det ikke være usannsynlig at Lande kan ha blitt ansatt på lensmannskontoret for å sikre at den inngrodde korrupsjonen i distriktet forblir beskyttet og ivaretatt av en person man er sikker på at både tørr og kan gjøre ”jobben”, og som man har full kontroll på (vedkommende er jo en straffedømt økokrimforbryter²). Den lokale ansettelsesmyndigheten må ha veid Landes kriminelle evner og forhistorie opp mot hvor stor tillitssvikt en slik ansettelse ville påføre politiet, og kommet frem til at førstnevnte vil oppveie sistnevnte. Ansettelsen i seg selv gir klare signaler om at den lokale offentlig myndighet er påvirket av interesser / grupperinger / miljøer som forlanger at loven blir satt til side, ved behov. Det lokale grunnlaget for korrupsjon er dermed godt tilrettelagt.

Henleggelsen i seg selv peker klart i retning av at politiet, med Bjørn Lande og Arve Bjerke i spissen, ble instruert til å henlegge saken. Spørsmålet er; hvem instruerte politiet? Det må ha vært noen som sto nær til de saker jeg er blitt involvert i. Dersom det hadde blitt reist straffesak ville denne ha måttet gå for sorenskriver Stein Husby i Kongsberg tingrett. Som det vil fremgå nedenfor var Bjerke fullstendig underlagt sorenskriveren. Husby har instruert det lokale lensmannskontoret til å foreta straffbare handlinger – se nedenfor – og det er ikke usannsynlig at han også har instruert politiet, i samarbeid med de anmeldte, til å henlegge denne saken. Dette syn bekrefte av Husbys over 20 år lange engasjement i saker hvor jeg har vært gjort til part, og hvor Husby konsekvent har forpurret rettsprosessene og fratatt meg mine rettigheter. Han har altså hatt direkte interesse i alle saker hvor jeg har vært part.

2.2 Forholdet mellom sorenskriver Husby og lensmann Bjerke

Under den tiden Bjerke og Husby fungerte som henholdsvis lensmann og sorenskriver i distriktet, har det – som indikert ovenfor – eksistert et tett og fullstendig uakseptabelt forhold mellom disse to, hvor Husby har fremstått som Bjerkes overordnede.

Jeg skal her gjengi enkelte uttalelser som Bjerke har gitt i anledning saken og som bekrefter hvordan Husby har kontrollert og instruert Bjerke til å handle i strid med lov.

- ”Jeg bestemte meg for å avholde utleggsforretningen uten nå å varsle saksøkte.”³
  - Utleggsforretningen var ikke engang berammet. Samtidig innrømmer Bjerke her at han ikke varslet meg. Avholdelsen er følgelig både rettsstridig og

² Dette er et velkjent trekk i mafiske organisasjoner.

³ Bjerkes brev av 22. januar 2009 til Kongsberg tingrett.

straffbar, samtidig som uttalelsen er en solid bekreftelse på hemmelig rettergang.

- ”Det enkleste for lensmannskontoret hadde vært og oversendt sakene til en settenamsmann, men dette ønsker ikke sorenskriveren.”⁴
  - Her imøtegår Bjerke påstanden min om at han har tilbakeholdt alle habilitetsinnsigelser jeg har reist i perioden fra sommeren 2008 og fremover. Tilbakeholdelsen er ikke motstridt. Tvert imot. Som det fremgår av uttalelsen ble denne tilbakeholdelsen og tildekkingen av habilitetsinnsigelsene gjort etter *instruks* fra sorenskriveren. Bjerkes uttalelse bekrefter dermed at han var fullstendig i hendene på sorenskriveren, og at sorenskriveren på sin side hadde fullstendig kontroll over lensmannen. En skal ikke ha mye fantasi for å kunne tenke seg til hva mer disse to har funnet på oppigjennom årene og som selvsagt ikke tåler dagslys. Uansett; uttalelsen bekrefter at begge disse tjenestemennene var korruperte, hvor sorenskriveren hadde korrumpert lensmannen.
- *Som namsmann i Nore og Uvdal kunne jeg godt tenke meg at det ble oppnevnt en settelensmann i saker vedr. Arne Trondrud. Men Sorenskriveren, som ikke har sett at vi er innhabile på noen måte, har bedt oss om å fortsette.*⁵
  - Igjen vises det til mine godt begrunnede habilitetsinnsigelser, som etter hvert også var begrunnet i at lensmannen bevisst hadde dekket over og unndratt mine habilitetsinnsigelser, og igjen får vi en bekreftelse på hvordan sorenskriveren har kunnet leke med lensmannen og sin egen myndighet. Jeg legger her til at tildekkingen av habilitetsinnsigelsene først ble tatt alvorlig da jeg henvendte meg til politidirektoratet. Direktoratet sendte instruks nedover i systemet, hvilket presset politimesteren til å sende saken direkte til domstolen.
  - For øvrig bekreftes det ved denne uttalelsen at Husby har avholdt hemmelig rettergang hva gjelder habilitetsinnsigelsene. Her hadde altså Husby helt privat prøvet mine habilitetsinnsigelser, uten at jeg fikk forsvare meg, dette til tross for at innsigelsene jo var blitt holdt tilbake av lensmann Bjerke, etter Husbys *instruks*. Uttalelsen bekrefter derved at Husby har satt loven til side og lagt til grunn det han syntes passet saken best, nemlig å frata meg alle rettigheter og fortsette pågangen mot meg, hvilket lensmannen villig lot seg engasjere i.
- ”Sorenskriver Stein Husby ved Kongesberg Tingrett har bedt lensmannen om å avholde forretningene på vanlig måte. Dette fordi han har ment at Trondrud gjør dette for å drenere (sic.) sakene.”⁶
  - Også her ser vi hvordan lov og rett fungerer lokalt: Sorenskriveren har bestemt at habilitetsinnsigelsene skal dekkes over av lensmannen, dette da sorenskriveren personlig mener at mine innsigelser bare er blitt fremmet for å trenere saken. Det ligger i dette at jeg ikke vil bli hørt, og at jeg aldri vil få en rimelig og rettferdig rettergang under sorenskriverens regime. Lov og rett ble altså byttet ut med sorenskriverens justis og hvordan han syntes at tingene skulle ordnes, på siden av loven – selvsagt.
  - Uttalelsen bekrefter for øvrig igjen det underordningsforholdet som eksisterte mellom lensmannen og sorenskriveren.

---

⁴ Bjerkes e-post til politimester Isdahl av 15. november 2010.

⁵ Bjerkes brev til Drammen tingrett av 3. oktober 2011

⁶ Bjerkes brev til Drammen tingrett av 3. oktober 2011

- ”Ønsker politimesteren ytterligere redegjørelse kan sorenskriver Stein Husby, Kongsberg, treffes på tlf. 32731224.”⁷
  - Som en siste bekreftelse på hvordan den lokale utøvende og dømmende makt delte myndigheten seg imellom – nemlig at sorenskriveren styrte det meste i distriktet, og i alle tilfeller opererte som Bjerkes reelle overordnede – svarer lensmannen til politimesteren at han får heller kontaktet sorenskriveren dersom han skulle ønske ytterligere avklaringer.

Det som er illevarslende i dette bildet er at lensmann Bjerke ikke viste den minste bekymring for å si det som det var til tingretten og den overordnede politimester, hvilket i seg selv er en bekreftelse på hvor langt korrupsjonen har nådd innen politiet og domstolene i distriktet. Det har så å si blitt fast praksis eller tradisjon å behandle slike ”problemer” på den måten denne saken ble behandlet. Sorenskriveren bestemte hvordan politiet skulle saksbehandle en namssak, og politiet lystret. Sorenskriveren bestemte at politiet skulle dekke over saksdokumenter, og politiet lystret. Sorenskriveren bestemte at mine rettigheter skulle settes til side, og politiet lystret.

Det sier seg selv at under slike forhold, har ikke rettferdigheten eller sannheten en sjanse, hvilket jeg – av bitter erfaring – kan skrive under på. Alt er i hendene på et fåtall mennesker som har klart å befeste sin posisjon lokalt og som deretter har begynt å misbruke sin myndighet. Under slike forhold kan korrupsjonen florere, uten særlig risiko for å bli avslørt eller stoppet. For min del har dette holdt på i over 20 år, og jeg kan bare nikke anerkjennende til Lundteigens formaninger.

2.3 Lars Inge Enerstvedt – dommer med begrenset politimyndighet og sentral i motarbeidelse av min virksomhet

Det bør være en kjent sak – også for politiet – at en ”politimann” ikke har anledning til å sitte og dømme. For sikkerhets skyld har lovgiver bestemt at denne type offentlige tjenestemenn ikke engang har lov å stille til valg som dommere, jf dl § 71 (5). Til tross for dette har politiet utstyrt Enerstvedt med begrenset politimyndighet, samtidig som kommunen, Fylkesmannen og politiet har akseptert han som dommer ved det lokale forliksrådet (merk: politiet er forliksrådets sekretariat). Dette har ført til at Enerstvedt – uten lovlig bemyndigelse eller kompetanse – har kunnet avsi en lang rekke avgjørelser, herunder en fraværdom mot meg som i dag er i ferd med å knuse min virksomhet.

Ingen har vært villige til å gjøre om avgjørelsen, som åpenbart er en nullitet. Da jeg kontaktet fylkesmannen og varslet om forholdet, mente fylkesmannen i grove trekk at jeg måtte vente til neste kommunevalg. Det var ikke opp til fylkesmannen å fjerne Enerstvedt. Hadde det ikke vært for at han selv sa opp sine verv i forliksrådet og i jordskiftedomstolen straks etter at jeg hadde varslet han om min klage til fylkesmannen, hadde han sittet som dommer den dag i dag, uten at noen hadde løftet en finger mot et forhold som i seg selv åpner for korrupsjon.

Enerstvedt har fra tidligere av hatt en sentral posisjon i Nore og Uvdal kommune, og var en av kommunens medarbeidere som sørget for å forhindre at jeg skulle få kjøpe tilleggsjord for derigjennom å sikre driftsgrunnlaget på gården. Enerstvedt kan umulig selv ha hatt noen interesse i ødelegge min virksomhet. Likevel sto han sentralt da han/kommunen nektet å avgi erklæring til sorenskriveren om at jeg drev gårdsbruk. Jeg hadde i 1994 lagt inn bud på

---

⁷ Bjerkes e-post til politimester Isdahl av 15. november 2010.

Nordre Herjulfsgård – en eiendom som var tatt under offentlig skifte i Kongsberg skifterett – dette for å sikre meg sårt tiltrenget tilleggsjord..

Jeg var den gang i dialog med skifteretten og ble bedt om å legge inn bud, hvilket jeg gjorde 31. mai 1994. Det kom ikke inn høyere bud, og jeg skulle da ha fått tilslaget. Dette skjedde ikke. I stedet – og med sorenskriver Stein Husby i spissen – underslo skifteretten budet, samtidig som den krevde at jeg burde fremvise en bekreftelse på at jeg virkelig drev gårdsbruk. Dette overraskende kravet fra skifteretten var begrunnet med at jeg som budgiver måtte kunne dokumentere at jeg var en reell søker og virkelig hadde behov for tilleggsjord.

Jeg gjorde som jeg ble bedt om, og henvendte meg til kommunen. Kommunen nektet å bekrefte at jeg var gårdbruker, uten å gi meg noen grunn. Etter å ha forgjeves forsøkt å få ut en slik bekreftelse fra kommunen, måtte jeg til slutt henvende meg til fylket. Der mente man naturlig nok at dette var kommunens ansvar. I lys av de problemer kommunen hadde skapt for meg valgte fylket likevel å avgi denne bekreftelsen, men da var det allerede for sent; eiendommen var nemlig blitt solgt.

Det skulle ta flere år før kommunen v/fagsjefen for næring/miljø, Lars Inge Enerstvedt, til slutt bestemte seg for å avgi den etterspurte bekreftelsen, men det altså til ingen nytte, for i mellomtiden var – som nevnt – eiendommen allerede solgt, og dét til *Enerstvedts kollega* i kommunen.

Mens mitt behov for tilleggsjord ble tilsidesatt av den samme kommune som etter loven var forpliktet til å bistå egne gårdbrukere i å få skaffe seg tilleggsjord, dekket sorenskriver Stein Husby over budet mitt bud, og la samtidig salget over til en lokal eiendomsmegler, med det resultat at en person fra kommuneadministrasjonen – en kollega av Enerstvedt – som frem til dette tidspunkt ikke hadde drevet gårdsbruk, fikk kjøpe eiendommen til hobbybruk. Kommunen og staten nektet å gjøre forkjøpsretten gjeldende og hobbybrukeren kunne dermed holde kalas med Enerstvedt og alle andre kommuneansatte som hadde bidratt til fjerne en gårdbruker som faktisk hadde et reelt behov for tilleggsjord. Det er ingen tvil om at hele denne saken løste seg til fordel for hobbybrukeren, gjennom utstrakt korrupsjon hvor flere offentlige institusjoner var involvert.

Konsekvensen av at jeg ikke fikk noe bekreftelse fra kommunen var bl.a. at jeg ikke turte å ta imot produksjonstilskudd eller andre tilskuddsmidler. Dette, i tillegg til kommunens og tingrettens forpurring av mine forsøk på å sikre driftsgrunnlaget, gjorde det umulig for meg å fortsette en forsvarlig drift. Jeg så da ingen annen råd enn å slakte ned hele buskapen, hvilket ble gjort sommeren 1996. Tvangssituasjonen/nedslaktingen engasjerte en rekke sentrale politikere, dog til ingen nytte. Ett år senere begynte Husby med sin utpantning, og siden har det bare gått slag i slag med rettsovergrep. Den reelle årsaken til denne miseren finnes i den sviktende moral til en rekke sentrale offentlige tjenestemenn, hvilket er den direkte årsak til at prosessen som skulle sikre meg tilleggsjord, ble korrumpert.

At Enerstvedt etter dette skulle kunne dømme i sak hvor jeg var part, så jeg på som en umulighet. Likevel var det nettopp det som skjedde, til tross for min innsigelse mot hans habilitet, en innsigelse som han og forliksrådets leder gjemte bort, dette i likhet med Bjerkes tildekking, og vi vet jo nå hvor instruksen kom fra. At Enerstvedt som dommer i tillegg var utstyrt med politimyndighet, gjør bare saken enda verre. Jeg ble ikke hørt, og jeg har fremdeles til gode å bli hørt.

3. AVSLUTTENDE KOMMENTARER

Alle de ovennevnte forholdene griper inn i hverandre, og det gjør alle de ovennevnte offentlige institusjoner også.

Det er mye dokumentasjon som egentlig skulle ha vært lagt ved et slikt brev, men som sagt, i et forsøk på å holde dokumentmassen nede på et overkommelig nivå, lar jeg være å oversende dette, nå. Når dette er sagt ønsker jeg likevel å sende ved mitt brev av 4. januar 2016 til Domstoladministrasjonen, samt vedlegg til dette brevet. Som du vil se har jeg anmodet om å få flyttet mine saker til ny jurisdiksjon, både mht dømmende så vel som utøvende myndighet. Dette er helt nødvendig om jeg noen gang skal få en rettferdig prøving av mine rettigheter og de krav som er reist mot meg.

I lys av det som er gjennomgått ovenfor kan jeg bare sette min lit til at den nye politimesteren har en mer våken og realistisk holdning til systemenes feilbarlighet og at disse systemer kan og blir misbrukt – slik Lundteigen har erklært – ikke bare av det private, men også av dem som er satt til å forvalte systemene og lovene. I mellomtiden må jeg sitte her og fortsette mitt forsvar mot den lokale korrupsjon, hvilket ikke er en enkel sak, spesielt ikke når dem det gjelder snur det hele på hodet og anklager meg for å være problemet, hvilket de hittil har lykkes med i absolutt alle institusjoner og instanser.

Jeg ser frem til at du tar tak i problemene i Nore og Uvdal og at det opprettes en åpen linje mellom oss slik at jeg kan få oversendt den nødvendige dokumentasjon som bekrefter rettsovergrep og korrupsjon. Ytterligere fornektelser av korrupsjonsproblemet er en kortsiktig løsning som bare vil forverre problemet, hvilket i siste instans vil føre til ytterligere svekkelse av allmennhetens tillit til de nevnte institusjoner.

Med vennlig hilsen,

Arne Trondrud